

เสียงของคน (Human Being's Voice)

รศ. ดร. ชงชัย สมบูรณ์

drpak08@yahoo.com

ผู้อ่านทุกท่านคงเคยได้ยินว่า “มนุษย์อยากได้ยินในสิ่งดี ๆ” แต่ผู้เขียนมองว่า **“มนุษย์อยากได้ยินในสิ่งที่มนุษย์อยากได้ยิน”** ต่างหาก ในสังคมโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ ความผันผวนจากการกระทำของมนุษย์มีมากมาย แต่ส่วนมากมักเอ่ยอ้างว่า การกระทำของตนเองมีคุณค่ามากที่สุด ถ้าพูดภาษาเชิงปรัชญาคือ มนุษย์ตัดสินคุณค่าทุกอย่าง (Man measures everything → Protaxgorus) การตัดสินอะไรต่าง ๆ นั้นมิได้ขึ้นอยู่กับอะไรนอกจาก “ใจของคนเท่านั้น” ใบปริญา ประสพการณ์หรือแม้แต่ “รากเหง้า” ของคนเป็นแค่เพียงแค่เศษเสี้ยวหนึ่งของการตัดสินเท่านั้น ใจคนสำคัญกว่าที่จะมองด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความเป็นกลางหรือไม่ มนุษย์ชอบเอ่ยอ้างว่าเหรียญมีสองด้าน ไม่จริงเสมอไป ถ้าผลิตให้มีด้านเดียวเหรียญย่อมมีด้านเดียวเสมอ

“เสียงของคน” จะเป็นตัวชี้วัดหนึ่ง (KPI) เมื่อสังคมมีการกระทำซึ่งกันและกัน การบ่นก็เป็นตัวชี้วัดหนึ่งนะครับ คนมีเสียงที่แตกต่างกัน “เสียง” ของคนบางครั้งถูกพิพากษาว่าเป็น “อหังการ” แต่ในความเป็นจริงแล้ว เสียงแห่งการชี้แจงข้อเท็จจริงของการกระทำนั้น ๆ (กรรม) ย่อมมิได้หมายถึงอหังการ หากเปรียบเสมือนกับการชี้ทางบรรเทาทุกข์ ชี้นำสุขเกษมสันต์ต่างหาก

“เสียง” ที่มนุษย์ไม่คุ้นเคยย่อมสร้างสภาวะไม่สมดุลของกายและจิต มนุษย์มักตกหลุมพลางหรือบางครั้งติดกับดักแห่งเสียงเสมอ นานมาแล้วที่มนุษย์ได้ยินเสียงสะท้อน และผู้เขียนเชื่อว่าจะมีไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะไม่มีคนในโลก ในสังคมทางตะวันออก (Orient Way) เสียงถือได้ว่ามี “พลัง” ในการกำหนด “บวก” “ลบ” ได้ จึงไม่แปลกเลยที่เสียงแห่งการกระทำของคนในองค์กรมักปรากฏออกมาในรูปแบบแห่งการนิทาหรือสรรเสริญซึ่งกันและกัน

ผู้เขียนเคยมีประสบการณ์ไปไหว้พระพุทธรูปที่จังหวัดพิษณุโลก ได้ยินเสียงจากคน ๆ หนึ่งว่า “พุทธรูปสวยงามมาก เสียอย่างเดียวพูดไม่ได้” ผู้เขียนได้แต่อมยิ้มและนึกต่อไปว่า “นี่หรือคือเสียงของคน” วกลับมาเรื่องเสียงในองค์กรบ้าง เสียงมี

มากมายหลายเดซิเบล ใครก็ตามเมื่อได้รับตำแหน่งผู้บริหารย่อมได้ยินเสียงของคนในองค์กรมากมายเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามถ้าเราพยายามคิดว่า “เราหูหนวกเราจะไม่ได้ยิน เราตาบอดเราจะได้ไม่เห็น” สิ่งนั้นจะมีกุศลบ้างแต่จะไม่ไปถึงปรมัตถะ ในทางกลับกันถ้าได้ยินและได้ฟัง ได้ดูและได้เห็นย่อมมีกุศลมากกว่า

“เสียง” ของคนถึงเวลาแล้วที่จะปรับเปลี่ยน “น้ำเสียงของตนเอง” เฉกเช่นเดียวกับองค์กรมีแต่จะให้ร้ายซึ่งกันและกัน (มีการตะโกน) ขาดการลืมนึกไปว่า ถ้าคนฟังเขามีใจแห่งการสดับรับฟังอิงแอบแนบชิดกับโยนิโสมนสิการแล้ว “เสียง” นั้นก็เป็นแค่ **ลมที่ออกจากทางช่องปากที่ไม่สะอาดและไม่บริสุทธิ์!** แต่ถ้าเสียงที่ออกจากใจ ด้วยใจ มีฐานคติซ่อนเร้นแห่งธรรมะ เสียงนั้นจะเกิดพลังแห่งการปรับเปลี่ยนและปราศจากแรงเสียด สิ่งนี้จะนำพาถึงสันติสุขแก่ผู้รับฟัง “เสียง” นั้นโดยคุณุญ!!!

“ นักบริหารที่เป็นผู้นำต้องทำอะไรให้ดีเลิศเสมอ “

รองศาสตราจารย์ อำนวย ทองโปร่ง